

Pobres! los dos han mort, han mort primer ella, després ell, quant encara podian aguantar fermes lo dolsísim pes de las ilusions de la joventut, poch després de cumplir los vint anys.

Aquell jovenet que l' estimava tant com jó, ja os he dit que era 'l meu germá: ella, la estimada, la meva germana.... ¡Al Cel nos poguem veurer!

J. MASPONS Y CAMARASA.

Agost del 98.

Mal cor

L' angel hermos á qui un jorn,
mon cos y anima doní
y qu' el cel de l' esperança
obri per mi;

L' angel bell que de ma vida
fou lo celich timoner
y pel que donat hauria
fins el meu ser;

L' angel bell pel qui sols era
tot sentiment, tot amor
y en el que xifrat havia
la gloria y l' amor;

L' angel aquell que fou un dia
al que mon cor feu glatí,
aquell angelet de marbre
ha mort per mi,

Ha mort perque cap passió
pot fer en son cor acullida
perque may lo qu' es amor
sabrà en sa vida

Puig si Deu la feu hermosa,
si de galas l' adorná,
lo qu' es de cor, de bon cor
no ni hi doná!

SAMPEDOR.

UN CAFÉ CART

ó 'ls ullets d' un galan jove.

Ho fan be, digué 'l gefe de la familia
qu' estava á la taula d' aprop de la or-

questa. Molt be, molt be, respongué á co-
ro la familia.

—Si ja veurá! si fá 'l que 's pot, li re-
plicá 'l director de la orquesta que daba
'l concert....

A la taula del costat de la *familiar* si
asentá un jove de uns vint anys....

—Mozo..... Cafè y cigarro.

—Voy.... *Café*.... vaig per lo cigarro....
si es servit?

—Gracias. Faria 'l favor de dirme cuan-
tas pessas faltan?

—Tres y 'l waltz final.

—Gracias....

Lo mozo clavá ullada á las taulas de sa
demarcació y no tenint res que fer se po-
sá aprop l' orquesta, boy arrapantantse á
la paret y crusá los brazos posant sobre
l' esquerre 'l drap blanch.

La orquesta tocá 'l «Carnaval de Vene-
cia» y «La Gioconda» que foren molt
aplaudidas....

Entre la familia del costat hi havia una
señoreta que no se l' hi havia fet indife-
rent á 'l jove vehí.

Aquest no feya mes que mirarse la se-
ñoreta y de temps en temps vingé fer l'
ullet y mirar si 'l mosso l' espiaba.

Lo dependent continuaba arrambat á
la paret fixantse en los *ullets* del galant
ho interpretá en el sentit de que no cobrés
lo gasto d' aquella familia.

No passaren desapercébuts, á 'l pare
'ls mohiments del jove y per *matarlos en
flor* resolué anarse 'n.

—Aném.

—Ja, papá....

—Si per lo que falta.... Noy cuant val
aixó?

—Está pagat.

—Pagat qui pot ser. En fin..... y la fa-
milia sortia del jardí mentres lo jove per
veurer per darrera vegada á la nena aque-
lla allargaba 'l coll y guinyaba mes repe-
tidament l' *ullet*.

Aixó acabá de convense á 'l mosso de
que *aquell* pagaba.